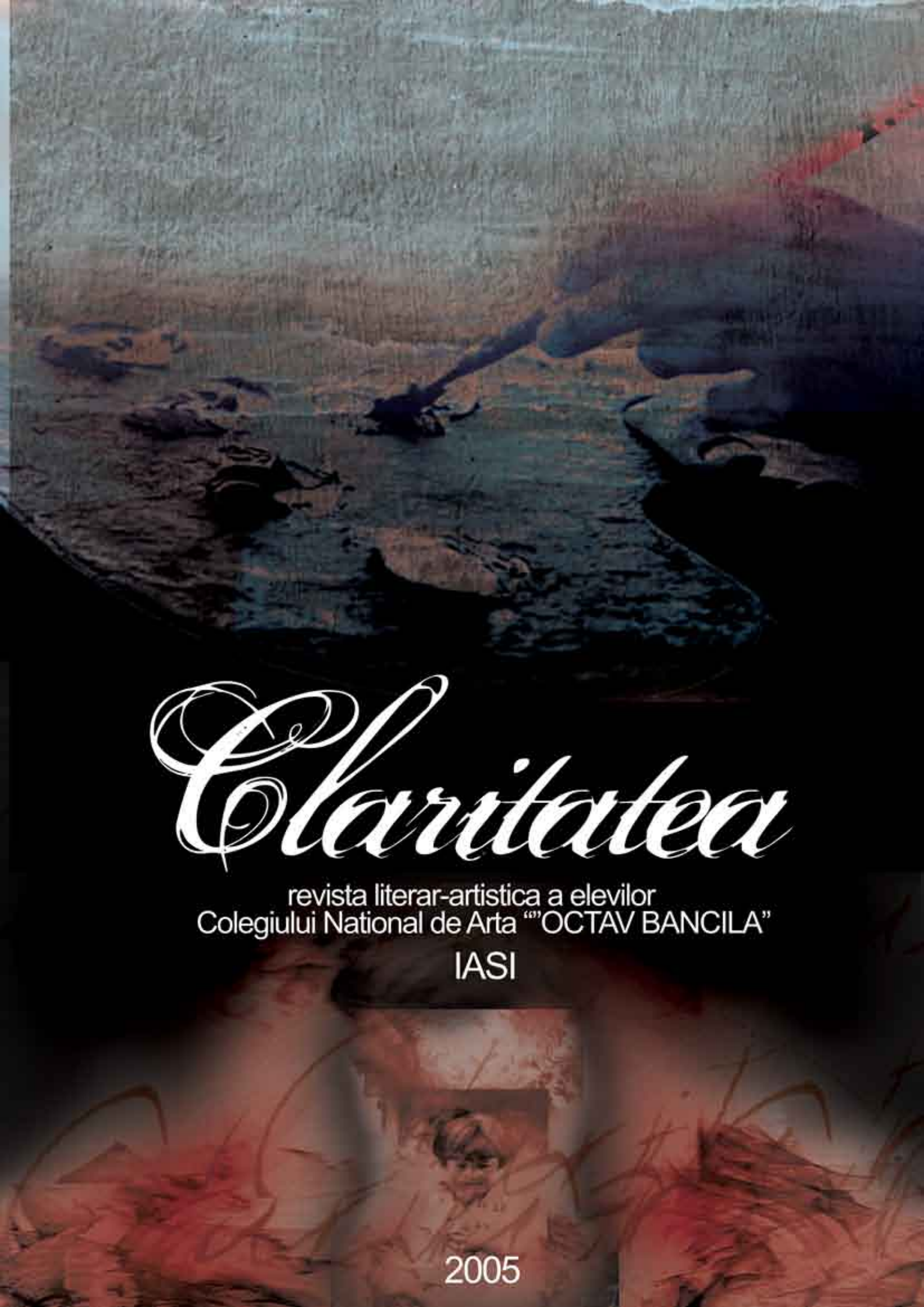

Claritatea

revista literar-artistica a elevilor
Colegiului National de Artă "OCTAV BANCILA"
IASI

2005

Cuprins

In loc de prefata...un interviu

ARTicole

Retrospectiva

Portretul unui maestru

Poesis

In ciuda ambiguitatilor si a dificultatilor de creatie si exprimare in societatea moderna, exista spatii in care se pot dezvolta viitori artisti.

Colegiul de Arta "Octav Bancila" este un astfel de spatiu. In acest cadru a aparut revista Claritatea.

Ea nu este o replica, cu atat mai putin o alternativa la existenta revista a scolii, fiindca ea isi propune o alta directie. Claritatea e punctul de intalnire dintre literatura si artele plastice.

Ea a fost intitulata astfel pentru ca este un inceput. Un inceput al devenirii, al drumului spre sinteza si creatie, asa cum opera Claritatea, una din primele lucrari ale marelui pictor Octav Bancila marcheaza inceputul vietii sale artistice. Mai mult decat atat revista Claritatea e un loc de intalnire intre maestru si discipoli sai, asa cum e prezentat in primul articol, dar si intre fostii elevi ai liceului si cei actuali.

Revista propune, in final, o calatorie printre coordonatele artei, arta capabila de a se sustrage temporalitatii, experienta cunoasterii, pentru ca, in definitiv, sensul artei este cu-noasterea.

Redactia

In loc de prefata ...un interviu

Prof. Aneta Bot – coordonator al revistei Claritatea in
dialog cu prof. Radu Carnariu

A.B.: - Cum vezi ideea editarii unei reviste literar-artistice in liceul nostru (pe care il cunosti, de altfel, foarte bine), revista care sa cuprinda in principal creatiile literare dar si plastice ale elevilor?

R.C.: - E o initiativa de bun augur atata timp cat aprofundeaza perspectiva elevilor asupra creatiei din sfera artelor vizuale dar si din alte sfere – literatura, de pilda. Un posibil reper interesant ar fi "Picto-poezia", celebra publicatie suprarealista din cadrul avangardei interbelice.

A.B.: - Ai fost elev al acestui liceu, iar acum, dupa absolvi-rea Facultatii de Arta, sectia Grafica, ai revenit in sa ca profesor titular la Catedra de Arte Plastice. Ce ne poti spune despre elevii de ieri si cei de azi?

R.C.: - Dintr-un punct de vedere strict legat de activitatea de atelier, diferentele sunt insesizabile, pentru ca pasii ce trebuiesc parcursi pana la formarea competentelor specifice sunt aceeasi. Problema asemanarii/deosebirilor intre promotii, generatii devine interesanta atunci cand se compara fara partinire, mentalitati sau "stari culturale" generale si definitorii pentru respectivele grupuri. E firesc si chiar necesar ca o etapa s-o nege pe cea anterioara ei, mobil ce asigura prospectivitatea faptului cultural-artistic. Diferente evidente intre elevii anului 1998 si cei din 2005 nu au cum sa existe – suntem aceeaasi generatie.

A.B.: - Crezi ca profesorul, in general, are un rol anume in formarea tanarului artist?

R.C.: - Are un rol crucial numai atunci cand nu urmareste sa-si formeze discipolii.

A.B.: - Ai avut sau ai un model? Ce anume ai apreciat/apreciezi la el (in cazul in care el a existat sau exista)? Profesorul nu intotdeauna e model pentru discipolii sai si totusi se implica in formarea tanarului artist. Ce crezi ca ar trebui: ca profesorul sa vegheze de la distanta evolutia elevului sau sa se implice indeaproape?

R.C.: - Am avut multe modele din Antichitate si pana azi, din arta plastica, poezie, muzica, filozofie, istoria religiilor. Si inca le mai am. Fiecare experienta revelatoare e un "model" ce manipuleaza creativ constiinta. Insa, modelul nostru profund, de cele mai multe ori nerecunoscut sau eludat din varii motive, nu este altul decat Creatorul. Cu privire la relatia profesor-elev si la nivelul de implicare psiho-pedagogica, lucrurile sunt relativ simple: indiferent de sistemul de invatamant artistic, "discipolul" isi alege "maestrul", si nu invers.

A.B.: - Crezi intr-o reala colaborare intre profesor si elevul-plastician?

R.C.: - Atat vreme cat profesorul-artist nu-si uide "elevul" din el insusi, feed-back elev-profesor functioneaza perfect, cu rezultate pe ambele parti.

A.B.: - Ai avut vreodata sentimentul ca profesorul te "sufoca" prin interventiile sale asupra ideilor tale, vis-a-vis de lucrarile tale de grafica? (ma refer la perioada cat ai fost elev si student)

R.C.: - Nu. Dar daca "te sufoci" inseamna ca inca esti slab. In momentul in care, student sau elev fiind simti o implicare agresiva-la nivel conceptual-din partea unui profesor artist, in dinamica propriei tale viziuni artistice-numai in cazul in care aceasta viziune este in mod clar manifestata ca STIL-inseamna ca ti-ai descoperit deja "maestrul" launtric. Depinde numai de tine daca "disputa" devine pe parcurs colaborare sau adversitate. "La umbra stejarului nu creste nimic". Situatia devine comica atunci cand pretentiile de paternitate artistica vin, nu din partea marilor "arbori" (cu umbra intinsa), ci din campurile de "lucerna" sau alte "plante" furajere.

A.B.: - Ce reprezinta arta pentru tine? Ca artist simti direct "pulsatia artei"; exista cu adevarat o dinamica a artei contemporane? Daca da, cum o simti tu si care este directia spre care merge?

R.C.: - Pentru mine arta reprezintă o dificilă lecție de zbor. În ce privește arta contemporană, pot spune că aceasta nu e decât o sumă de arte în continuă metamorfoză. Complexul vechi/nou, specific mentalității culturale moderne și -parțial- postmoderniste -sper- depășit în favoarea unei viziuni holiste, în cel mai profund sens, aspirațiile artistice contemporane subscriindu-se unei acute nevoi de sinteză și de constientizare a "întregului". După cum se știe, artele și esteticile actuale reprezintă o "ruptură în continuitate", direcțiile creațiilor -nu doar artistice, se întrepătrund, coexistă, activând paradigme "vechi" sau generând altele "noi". Niciodată mai mult ca acum nu am fost mai contemporani cu perioada din trecut sau dintr-un viitor posibil. Probabil că acest dialog cu istoria, dublat de pasiunea redescoperirilor și reconstituirilor, veritabila "arheologie culturală", anticipează cu subtilitate o mutație spirituală majoră, o refacere a legăturilor pierdute.

A.B.: - Crezi că un artist plastic e doar pictor sau grafician sau sculptor?

R.C.: - Depinde de temperamentul creator. Nu există și nu au existat niciodată granițe stricte între diversele domenii culturale decât pentru unicii "tirani" care își transformă "specializarea" într-un "bastion" de nezdruclănat. Scopul spiritual al culturii și al creației este "întregul" a ceva mai mult decât suma partilor."

A.B.: - Ai fost elevul acestui liceu iar eu am avut onoarea să-ți fiu profesor de literatură. Știu foarte bine că artistul plastic Radu Carnariu e și un foarte talentat poet. Prin ceea ce ai scris și mi-ai încredințat spre publicare în revista ARTES, pot spune că ai demonstrat că între cele două arte nu există bariere stricte. De altfel și lucrarea de atestat, de la absolvirea liceului, a vizat ilustrare (e un mod de a spune!) a psalmilor lui Tudor Arghezi. Știi că unele dintre lucrările tale au făcut obiectul unui studiu aprofundat referitor la relațiile dintre artele plastice și literatură, tema lucrării mele de obținere a gradului didactic I. Te rog să împărtășești și elevilor plasticieni din cl. a XII-a B, care peste puțin timp vor absolvi acest liceu, câteva îndrumări tale referitoare la această alegere.

R.C.: - În liceu, încercam să consolidez un dialog real între textul poetic și structura vizuală. Ca orice adolescent-plastician, cautam surse incitante de inspirație, și la un moment dat, "Psalmii" lui T. Arghezi, prin nota expresionistă a atitudinii poetice față de tema dialogului om-Dumnezeu, mi s-au părut potriviți cu câteva din încercările mele grafice de atunci, motivându-mă să persist totuși în dorința mea de a apropia cât mai mult arta plastică de poezie, fără ca una să o "ilustreze" pe cealaltă.

A.B.: - Știi că intenționezi un anumit gen de poezie. Aș vrea niște detalii!

R.C.: - E prea mult spus "gen". Ca stil mă orientez către condensarea și tensionarea expresiei poezice până la maximum, fără acea "viscerală" spaimă de vid pe care o am când pictez. Eu cred că "verbul" subliniază imaginea fiind aceea punte magică între real și imaginar, fără de care ne-am dispersa printre fantasmе. Un artist pasionat într-adevăr de misterul creației caută echilibrul între "gândirea verbală" și "gândirea în imagini" și se adaptează conștient cerințelor eului creator, pe care nu noi îl dezvoltăm prin "scheme" și "tehnici", ci el ne dezvoltă într-un sens pe care rămâne să îl descoperim.

A.B.: - Ce îi așteaptă pe tinerii de clasa a XII-a de la secția plastică, gândindu-mă că mulți dintre ei vor să urmeze o facultate de profil? Ce sfaturi le poți da?

R.C.: - Să fie conștienți de valoarea lor și să nu uite de unde au plecat, dar nici unde trebuie să ajungă.

mai 2005

Istoria ideilor despre arte si despre relatii dintre ele constituie o latura importanta a istoriei culturii si a istoriei filosofiei. Aceasta ofera un indicu revelator asupra diferitelor conceptii despre lume si a diferitelor orinduirii sociale in care au inflorit aceste idei, din Grecia Antica si pana in prezent.

Comparatiile dintre arte sunt mereu un subiect de controversa pentru persoanele cu preocupari artistice. Parerile se insira de la o extrema la cealalta: de la ideea ca artele sunt total diferite, astfel incat nici o comparatie nu este posibila, pana la aceea ca "artele sunt de fapt una" iar diferentele, aparente, nu sunt decat artificiale.

Orice studiu sistematic al relatiilor dintre arte trebuie sa se ocupe, direct sau indirect, de probleme de definitie si clasificare. Care este natura distinctiva, esentiala, a picturii ca arta? A poeziei? A muzicii? Se pot grupa artele sub diverse titluri, cum ar fi "arte spatiale" si "arte temporale", astfel incat sa relase mai bine legaturile si divergentele lor fundamentale?

Adesea un tablou poate trezi o impresie poetica, pentru ca impresia pe care o incearca, depaseste nivelul plastic si pentru ca prin ea, pare sa regaseasca stari sufletesti pe care i le-a inspirat poezia, ca impresia aceasta confuza se orienteaza catre planul formularii si al muzicii verbale si, mai ales, pentru ca un abur poetic se degaja din ea.

In cartea sa, "Andreescu si estetica melancoliei", Andrei Plesu exprima ideea relatiei dintre pictura marelui artist al penelului si poezia eminesciana, gasind versurile acestuia, replici lirice la multe dintre panzele artistului. Cel doi artisti se apropie prin structura lor temperamentala avand "acea melancolie inteleasa ca distantare lucida de realitate, ca stare examinatoare profunda si la rece, si nu ca tristete". Spatiul plasticii lui Andreescu este, ca si cel al poeziei eminesciene, deschis catre orizonturi nelimitate, iar melancolia lui este perceptia simultana a eternitatii si perisabilitatii lucrurilor.

Si Eminescu, si Andreescu au trait sub steaua palida a limitelor impusa de un destin neiertator. Ambii au iubit nespuse natura, fiindca acea iubire intensa si imensa era a celor nascuti spre a o parasii prea devreme.

Similitudini, corespondente intre cele doua domenii ale artelor ne ofera lirica eminesciana si opera sculptorului Brancusi, sau poezia lui Blaga si lucrarile aceluiasi sculptor. Daca acceptam ideea ca "Punctu-acela de miscare, mult mai slab ca boaba spumii/E stapanul fara margini peste marginile lumii...", deci daca acceptam ca acel punct devine "Inceputul lumii", titlul unei lucrari brancusiene, am avea atestarea originii comune a celor doua "poeme" romanesti ale Genezei. La fel, putem considera "Coloana Infinitului", ascensionalitatea ei, ca echivalent plastic al "Luceafarului". Ambii artisti vin din universalitatea inceputurilor, ca sa se exprime prin si pentru universalitate.

Patraucean Corina-Ipostaza

În multe dintre lucrările lui Brancusi descoperim treptat adevăratele dimensiuni ale poetului din Lancram. Între cei doi mari artiști sunt tulburătoare analogii, așa cum se afla și între operele lor. Când în 1919 apare volumul "Poemele luminii" din care face parte și elegia "Liniste", Blaga parca anticipa "Masa tăcerii" a lui Brancusi, lucrare monumentală care va fi realizată după aproape două decenii. S-ar putea spune chiar că Blaga purta în sine "o masă a tăcerii", adică o închegare imagistică a acelei tăceri pe care, în alte poeme, o vede rotundă, ca în volumul "Lauda somnului" ("Amiază e dreaptă / Linistea se rotunjește albastră"). Ambii artiști au dat o formă tăcerii și tonul ei, luminos, alb și solar la Brancusi, albastrul din cer de amiază, la Blaga. Între cei doi artiști există și similitudini de structură sufletească, ambii au dus cu ei pretutindeni esența spirituală românească, purtând cu ei "sufletul satului". Fiecare lucrare în parte, în funcție de limbajul caracteristic, declanșează un evantai variabil de semnificații deschise către o inepuizabilă conlucrare hermeneutică.

Din acest punct de vedere, literatura și artele plastice se întâlnesc, prima prin revarsarea ei continuă de șoaptă și strigăt, iar cealaltă prin marea ei tăcere. De aici prezenta unei poetici în creația plastică, dar și existența, în opera literară, a unor imagini coloristice, arhitecturale, sculpturale, o multime de semnificații ce se pot desprinde, mereu, din întrupările poetice.

Două arte la început cu destin aparent diferit. Prima nu știe ce înseamnă timpul, așa cum pentru cealaltă spațiul este străin: cea dintâi e odihnă după zbor, în timp ce cea de-a doua e zbor fără odihnă. Poet sau sculptor, artistul e o "albie a carei funcție e să conducă forțele naturii în formele artelor", iar opera de artă – un popas de frumusețe într-o lume urâtă și/sau indiferentă, fagăduința unei fericiri daruite lumii întregi.

Se vorbește de o anumită "solidaritate constructivă a artelor" în sensul precizat de Delacroix: "Artele se exclud și se cheamă amical unele pe altele, fie pentru a se defini și completa, fie pentru a se afirma în totalitatea lor. Fiecare artă reprezintă un aspect, un moment al ARTEI, dar fiecare moment include existența simultană și succesivă a celorlalte."

Tocmai de aceea, și arta popasului statornic (plastică), și cea a drumului fără popas (literatură), se întâlnesc și se suprapun ca esență existențială.

Pictorul visează neastamparul și zborul, așa cum poetul încearcă să-și domolească augustele sale aripi.

Extras din lucrarea de gradul I
LITERATURA ȘI ARTELE PLASTICE - INTERFERENȚE

prof. Aneta Bot

a consemnat Patrauceanu Corina XII B, 2005

O speranta de reunire a artelor

Motto:

"Pictura este o poezie scrisa in vers complex cu rime plastice." (Picasso).

"Muzica sonoriza orice atom." (G.Bacovia).

De-a lungul timpurilor, artele au evoluat in stransa legatura si cu puternice influente si ecouri in viata omului. Astazi ni se ofera sansa, mai mult, privilegiul sa privim in urma pentru cateva clipe si sa constatam, la o prima vedere, imensa diferenta de valoare si esenta dintre secolul nostru si cele anterioare, iar unul dintre motive ar putea fi lipsa de conexiuni intre domeniile de manifestare artistica.

Nu exista un program sau un criteriu fix de imbinare a artelor frumoase in scopul unui efect scontat; dar nu acest lucru conteaza in primul rand. Insa incercarea alternarii artelor cu alte stiinte sta ca dovada a unei tendinte de reunificare culturala pierduta de multa vreme, cel putin pentru secolul nostru. Suntem asadar datori sufleteste si moral sa incercam sa valorificam acest renume oarecum uitat al liceului de arta in general si al Colegiului National de Arta din care facem parte. Din fericire, nu este prima revista de gen si speram ca nici ultima.

Una din valorile reale si de durata care pot rezulta din imbinarea artelor cu literatura consta in interdependenta acestora ca sursa de inspiratie si viziune originala. Muzicalitatea lirica sau chiar a unor proze, imaginarul poetic ce invita la ilustratie, nuante filosofice, religioase sau stiintifice devenite teme literare, compozitii muzicale inspirate de poezii, caligrame, expozitii de arta plastica insotite de muzica clasica- sunt cateva din reperele care ne conduc spre reunirea artelor in timpul nostru, si prin aceasta revista care nu atat incheie o serie de elevi, dar si deschide o alta- si pe aceasta ne bazam atunci cand un vers ne suna prea profund ca sa ramana doar un vers.

La nivelul nostru de receptare a unor opere literare, am atasat in aceste pagini si posibile corespondente in arta plastica. Stim ca, o data ilustrata o varianta, in minte multe altele vor fi fost, dar nici receptarea lor si mai cu seama, nici modul de a simti acele opere nu vor mai ramane, in parte, aceleasi. Iata de ce aceste pagini se vor o chemare spre interiorul fiintei, locul

unde imbinarea artelor afla raze pe care sa ni le ofere privirii pe hartie e pictata cu versuri si scrisa cu armonii: " Primavara.../O pictura parfumata e cu vibrari de violet./ In vitrine, versuri de un nou poet." (G.Bacovia, "Nervi de primavara").

Moraru Ioana XII B, 2005

LUCEAFARUL, O DRAMA A TIMPULUI ?

Cantaret fara seaman al iubirii, al elocvarii legendare, al frumusetii legendare, al frumusetii naturii, artistul, dar mai ales poetul Mihai Eminescu reprezinta o intruchipare a perfectiunii, un glas al carui ecou rasuna in mii de culori timbrale ca soapta de cuvant. Prin opera sa, el inglobeaza spiritualitatea populara, ilustrand in cel mai inalt grad posibilitatea de a gandi, de a trai a unui intreg popor. Valoarea lui ca om si artist, aria gandurilor sale creatoare, constituie pasii spre o poarta deschisa in arta cuvantului.

Luceafarul reprezinta climaxul creatiei eminesciene, precum si al lirismului romanesc; prin tema, abordare si simboluri, se dovedeste a fi un poem estetic. La nivel tematic si cel al compozitiei, Luceafarul reprezinta o creatie complexa. Avand o proiectie lirica si filosofica ce incadreaza poemul in epoca romantismului, Eminescu opteaza pentru viziunea antitezei dintre omul de rand si geniu.

Oamenii trecatori au privilegiul „norocului”, traiesc cu bucurii dar si suferinte, aspiratii, mahniri, iubire si „fericire”. Acel care se bucura de „nemurire” isi asuma o umbra protectoare, care-l fereste de orice limitare, in spatiu sau timp. Planul cosmic nu va avea niciodata o delimitare exacta, asemeni acelei a pamantului, precum pamantul nu va egala cerul, cu misteriosul sau albastru, cu mii de lumi ascunse.

Timpul imanent, heraclitian, temporalitatea „norocului”, ocupa cea mai mare parte a poemului. Desi transferata in mit-deci intr-un prezent etern („A fost odata ca-n povesti / A fost ca niciodata...”), durata din Luceafarul este de model uman. Centrul de densificare al modului existential omenesc este construit de faptura Catalinei si de intalnirile acesteia cu Hyperion. Densificarea timpului omenesc apare in scena de iubire dintre Catalin si Catalina, din finalul poemului. La crearea prezentului etern participa, aici, convergent: transferul intregului poem in mitic, frumusetea ideala a Catalinei, aspiratia ei catre binecuvintarea astrala, privelistea padurii ca rezumat al feeriei pamintesti si apropierea dintre cei doi indragostiti. Cele doua coboriri pe pamant si mai ales drumul catre Dumnezeu a Luceafarului demonstreaza posibilitatea de miscare lirica ce face trairea noneului – contopirea cu lumea si invers – sa fie realizata. Luceafarul se dedubleaza pentru a iesi din sfera eternitatii, dintr-un timp mereu identic cu el insusi.

Lumea absolutului poate fi definita doar in concepte negative – in raport cu lumea umana: trecutul si viitorul, viata si moartea, constituie momente diferite ale unui prezent neintrerupt, sunt simple modulari ale vesnicii. „Nu este adevarat ca exista un trecut consecutivitatea e in cugetarea noastra – cauzele fenomenelor, consecutive pentru noi, aceleasi totdeauna, exista si lucreaza simultan.”- gand ce apare in nuvela Sarmanul Dionis.

Patraucean Corina-Cautare

Oamenii cunosc fericirea, neincetat ceva „se intampla”, se bucura de insusirea de a putea iesi din ei insisi; fiind traiti, existenta lor poate fi intensificata, densificata si astfel, autentificata. Destinul uman – unul supus trecerii – se reduce la absurd: „La nimic reduce moartea, cifra vietii cea obscura.” Cerestii, sunt „morti”, in sensul ca ei nu pot lua parte la viata („Caci eu sunt vie, tu esti mort”); astfel este justificata si imposibilitatea iubirii dintre fiinta astrala si cea umana. Cele doua temporalitati, cele doua forme existentiale sunt ireductibile una la cealalta, astfel ca in finalul Luceafarului ele se indeparteaza polar. Astralul ramane cu firea sa „inalta”, nu poate accepta fiintarea decat la modul absolut si nici nu poate trai decat sub specie aeternitatis atat propriul sau eu cat si comunicarea si confundarea cu noneul.

Prin aceasta creatie lirica, Eminescu opune diametral glacialitatii, insensibilitatii si monotonei sferelor astrale. Crezul poetului anunta potentialul de eternitate a umanului si anume a simtirii, a dragostei omenesti ce se regaseste ilustrat in multe din creatiile sale. Astfel, in poezia Pe langa plopii fara sot, Eminescu afirma ca iubirea pamanteana poate fi fara moarte daca iubita ar avea o credinta absoluta, unic mod de a face un prezent invensit pentru acel „farmec sfant”. In poemul Muresanu, Eminescu pune problema poeziei traite sin u doar simplu scrise, o poezie vie, inteleasa ca o energie capabila sa transforme real existenta, sa provoace o mutatie valorica a vietii prin miscarea sufletului si a spiritului catre o implinire superioara a finite noastre.

Oda (in metru antic) constituie o nuanțare a opozitiei dintre cele doua destine: uman si astral, cuprinse intre cele doua ordine de temporalitate – efemer si vesnic. Sensul destinatatii ontice poate fi schimbat de interventia suferintei, ca percepere a existentei, nu ca pe o stare absoluta, ci ca pe o sfasiere launtrica, o tensiune de la plus la minus fiintare; pentru ca, in lumea umanului, „toate sunt coji durerii celei nepieritoare” (Ca o facile).

Si totusi, fiintare „dureros de dulce” acceptata ca o vointa suprema dictata de o ascunsa lege a universului. In destinul uman este importanta mistuirea fizica („propirul rug”) dar si cea spirituala. Eul uman are parte de vise, iubire, ardere, mistuire, reinviere transfigurata, categorii definitorii si vectori de miscare ontological ce insotesc existenta sa. Oricat de fascinanta ar parea pentru om conditia celesta, stelara a fiintarii, bogatia destinului ontic uman apare si mai fascinanta inca. Sustinand aceasta afirmatie, poemul Luceafarul se incheie biopolar-in doua prezenturi eterne: cel uman, poetic, al iubirii neimpartasite, in comuniune cu fascinantul peisaj al naturii, si cel al hyperionului, al solitudinii astrale.

Humelnicu Ionut- Ilustratii de carte
XII B, 2005

Nostalgia absolutului reprezinta starea de implinire umana si drama imposibilitatii de a depasi aceasta limita. Pentru ratiunea umana, viata, moartea, vesnicia sunt doar „franturi de limba” – afirma Eminescu, iar geniul este cugetare pura, „o greseala in planul eternitatii”, „o lume in lume”. Adevaratul suflet de poet are ca avere „nemarginile de gandire” care au loc doar intr-o lume care nu se afla nicaieri: „Aicea de viata n-are parte, / Vom merge-n lumea unde traieste mai departe.”

Capacitatea eminesciana de a prezenta plastic o idee egaleaza puterea de a intui si a exprima plastic lumea concreta, asa incat el ramane un poet al abstractului in aceeasi masura in care este un poet al concretului.

„Ca o fantana de intinerire, lirica lui isi pastreaza intacte virtuti; e ca un izvor incoruptibil – dintr-insa isi potolesc setea de arta nepieritoare toate generatiile, fara osebire. Caci alt izvor, asa de miraculos, ca al liricii lui, poezia romaneasca n-a cunoscut.” (Perpessicius)

Caci la fel ca Hyperion, intors la scaunul de taina al demiurgului – „parea un fulger ne-ntrerupt” – Eminescu a durat o luminoasa punte astrala, pe care promisiunile admiratorilor de ieri, de azi si de maine o vor urca in eternitate. Luceafarul, creatie de o inegalabila valoare, subliniaza linia nevazuta a destinului, ca forta capabila de a separa definitiv lumea astrala de cea terestra.

A fi supus zodiei mortii este o drama, este ceea ce timpul aduce cu sine, limita unei existente calculate ca mijloc de lupta si drum de parcurs. Primim darul vietii, oportunitatea de a o valora, dar toate acestea au si un punct final.

In definitiv, viata e o cale lunga, iar omul e doar un calator ce-si vrea linistea – „e-o noua intrebare pusa spiritului Universului.” (Mihai Eminescu)

Alina Bondoc XII C

BIBLIOGRAFIE

1. EMINESCU, Mihai Poezii, Casa de Editura „Viata Romaneasca”, Bucuresti, 1991
2. Caietele lui Eminescu vol. I, Editura Eminescu, Bucuresti 1972
3. NOICA, Constantin si CIORAN, Emil Opera esentiala Editura Oltenia si Editura Dyonisos, Craiova 1992
4. PERPESSICIUS Eminesciana vol. I, II Editura Minerva, Bucuresti 1989

Patraucean Corina- Aspiratii 2

ALTER EGO

motto: "Ce vei gasi cand intrebi ?unele

Cele deosebit de sfinte[...]?"

Ca nimic nu e mai scump ca facerea."

(Hanami - fundamentul experientei
misterelor lui Osho)

Pornind de la versurile de mai sus, ce apartin unui poem gnostic narativ scandinav din epoca straveche, doresc a explica prin cuvinte, pe langa imagini, sensurile pe care le caut pictand. Sensuri sunt incercarile mele de a ma exprima prin forma si culoare, spatiul plastic fiind modul de redare a dimensiunii mele interioare.

Odata cu expozitia deschisa miercuri, 19 martie 2003, la Galeria Bibliotecii "Gh. Asachi" de la Palatul Culturii, am infatisat o serie de lucrari a caror tematica este diversa. Datorita acestui fapt, expozitia a primit nume de "Alter Ego", deoarece in acest timp am cautat mai multe modalitati de a ajunge la o solutie in acest sens.

In fiecare tema abordata ma regasesc diferit deoarece sunt la inceputul experientei unui mister care este Viata, iar in fiecare imagine, aparent mai mult sau mai putin complexa, am cautat sa redescopar "arhanghelul" calauzitor cu ajutorul caruia eu ma pot exprima pe aceasta cale.

O parte semnificativa a lucrarilor poarta ca semn distinctiv pecetea inspiratiei pe ca o gasesc in mitologia nordica. Dincolo de elementele strict istorice, exista un corp eteric primordial in care si eu ma pot regasi. Incerc sa reunesc calea culorii cu aceea a starilor dictate de aspiratia mea catre necunoscutul de dinaintea de ceea ce mi-a fost dat deja... In multe lucrari predomina negrul, metafora intunericii, insa nu a beznei, o pata oarba, distrugatoare, ce inchide omul...Intunericul e abisul omului.

Mi-am propus sa ilustrez efectele inserarii prin prisma omului stilizat, transpus in Haos sau in "descendentia" acestuia, inaltare prin decadenta, catedrala gotica-om nocturn prin care propun o intoarcere la primordial prin felul meu de a "vedea" traiirile sufletesti, materializate prin "culoarea" celei mai intunecate, dar marete si nobile dintre acestea-melancolia. Departe de a insemna o depresie, ea permite ochiului divin sa primeasca Omul, dar mai presus de toate, ca Omul sa alba acces la Absolut poate doar prin reverii, daca nu printr-o adevarata revelatie.

Starea dominantă în lucrările mele îndeamnă la facere: "...nimic nu e mai scump ca tacerea". Este bine știut că nume magice se încrustau în timp ce erau pronunțate cu voce tare-moment după care ele își îndeplineau rolurile sacre și stateau marturie secole de-a rândul în credința unei continuități spirituale. Spiritul este "al locului". Tacerea este ieșirea din timpul care vrea să ne supună; spiritul e locul sacru în care ne găsim liniștea. Aceste două coordonate se regăsesc în pictura mea în măsura în care mă întreb cât de mare poate fi timpul în care ies atunci când lucrez. Uneori poate fi jumătate de zi, iar în astfel de clipe les total din timp abia când realizez cât de mult contează fie și o secundă de viață diurnă, fiindcă știu că lumea în care trăiesc și mai bine spus, legile ei, au stat mereu împotriva sincerității. Acest lucru nu înseamnă că realul ignorat, și dimpotrivă, observat cu atenție și transpus în lumini diferite pentru a ajunge la ordinea dată de misterul din noi. Inițial, Arta însemna valorificarea percepțiilor noastre launtrice dintr-un moment "încrustat", o "harmonia prestabilită".

Eu îmi doresc, înainte de toate, să gasesc un mod natural, primordial - as spune- prin sufletesc- de a mă vedea pe mine însămi, odată ce am început să pictez, iar faptul că nu sunt singura îmi întărește convingerea că oriunde, în orice timp, omul se poate regăsi și reconstitui în armonie cu Sacrul său. Simt că tine de esențial ca noi să ne transpunem în lumini diferite în cadrul timpului, într-o continuă și mereu altă formă de tranședere în ineditul ființei noastre. Poate că așa, acest panou al timpului ne va determina să ne dăm seama că tocmai această dimensiune e rodul gândului și că poate fi repus în adevărata-i valoare prisma "nitriolului" nocturn al unui suflet întunecat și împlinit... care va picta mereu din umbra spre lumină.

Ultima

Pe drumurile mele
Pretutindeni e zapadă
Iar lumea mea e o iarnă

Sticle de gheață privesc întors
Pe dealul unde nu e niciodată frig.

Ioana Moraru
XII B

ARTA

VS

MESTESUG

"Noroc ca talbourile nu pot sa auda, altfel de mult s-ar fi ascuns... Privitorii isi inchipuie ca tablourile sunt tintuite la stalpul infamiei, pentru o crima ascunsa ce urmeaza a fi descoperita."

De multe ori se intampla ca privitorul sa destrame ideea artistului intelegand gresit mesajul operei. In mod ideal, privitorul participa la existenta unei opere de arta, nu numai o contempla. Astfel se creeaza un dialog al privitorului cu arta(Hegel). Insa pentru ca dialogul sa fie posibil, privitorul trebuie sa aiba o constiinta artistica, iar opera, putere de influentare, contribuind la dezvoltarea conceptiilor artistice ale privitorului.

Numai un artist poate crea astfel de opere. Privind in societatea moderna, o clasificare a artei si a artistilor e din ce in ce mai grea. Recent am auzit de oameni care isi asuma cu sinceritate si demnitate statutul de mestesugar in arta. Sunt cei care au facut din creatia plastica un mod de a-si sustine viata, de a-si plati chiria si taxele, de a-si intretine familia. Oameni care "nu-si permit luxul de a fi artisti cu viziuni". Am fost uimita nu numai de sinceritatea lor, dar si de modul in care stiu sa-si valorifice creatia, sa-si expuna munca, sa se lupte pentru a fi receptionati. Oare, mai nou, s-a ajuns ca artistii sa concureze cu "mestesugarii"? Oare cati oameni de valoare mai sunt promovati astazi?

E adevarat ca nu oricine a absolvit o facultate se poate numi intelectual, dupa cum nu oricine se poate numi artist. Oare denumirea de artist este doar un val modern? Exista numerosi artisti si foarte multe directii. Artistii considera ca principalul mod de exprimare e propria sensibilitate, propria imaginatie, propria intuitie, iar operele lor au un puternic caracter individualizat. Dar, asa cum spunea personajul lui Preda, "artistii nu mai fac arta pentru marele public, ci numai pentru ei insisi."

Care este, in fond, diferenta? Poate un artist sa faca si arta si mestesug, pe cand un mestesugar va face numai mestesug? Dictionare, albume de arta... Nu am gasit nici o definitie valabila pentru rezolvarea acestei intrebari. Dar nu cred ca termenii conteaza. Eu cred in reciprocitatea dintre aptitudine (denumita popular mestesug), si viziune. Mestesugul e ceva limitat, fragmentar, temporal. De aceea cred in necesitate artistului de a partinde tehnica si esenta materialului cu care lucreaza, pentru a nu-si saraci arta, dar si in necesitatea unei viziuni, unui scop, unui mesaj

adresat umanitatii.

ARTA vs MEŞTERUL

Mentalitatea mestesugarilor se bazează pe susținerea materială a existenței, iar modul de exprimare se concentrează în jurul pragmatismului. Însa arta, marea arta, este mai mult decât atât. Deși scopul său se finalizează social, arta se sustrage efemerității prin deschiderea spre o lume de semnificații permanente.

Artistul este, asadar, înzestrat cu talent, stăpânește tehnica, dar este dublat de o conștiință artistică. Artă reflectă modul de gândire a creatorului și sensibilitatea acestuia. Chiar și în cea mai neînsemnată schiță vedem tendința de a exprima o concepție, legată de ideile fundamentale ale epocii.

Însa numai opera care are capacitate de a se sustrage temporalității, de a lăsa o vie impresie asupra privitorului, de a-l "obseda" macar câteva zile, numai acea opera, rasfrântă și păstrată în conștiințele multora, va putea parcurge drumul de la opera de artă la capodoperă.

Stăfiei Iustinian - Reproducere

Anca Sandu
cl. XIB

Babai Daniel - Ilustrații de carte (Nichita Stănescu)
XII D, 1998

Nichita Stănescu - contemporanul nostru - Între cuvinte și necuvinte

*Motto: "Sa nu oredoti po poet cand plange
niciodata lacrima lui nu o lacrima lui..."
(Nichita Stănescu)*

Vorbind despre sine, poetul Nichita Stănescu se plasa convins sub semnul focului, al focului primordial de care depindea "caldura sau raceala poeziei". Cantecele sale vine dinspre Tracia Veche, coborator din cantul magic al magnificului Orfeu. Arma de bronz a potului ramane pentru totdeauna limba poporului sau.

Zămislit din dorul înalt de perfecțiune al logosului eminescian, poemul lui Nichita vine din îndepărtatele hotare ale limbii române. Irit pe scena literară într-un moment când toate formulele lirismului fuseseră experimentate și uzate de individualități repetitive, Nichita s-a amuzat să reorchestreze forme desuete, oboșite, să re-liricizeze ceea ce cazuse în conceptualism.

Încă din primele sale poezii se simte ineditul în toate aspectele sale, spiritul novator creează un limbaj și o imagistică frapantă prin implicarea încordată a poetului însuși: "Ca metoda de creație și ca metoda de comunicare am visat la un moment dat posibilitatea unei poezii pulsatorii, care să repete, într-un fel, prin forma sa, și activitatea inimii." (Nichita Stănescu, Necesitatea experimentului)

Parcurend poezii aparținând tuturor varștelor sale lirice, ceva nelămurit și permanent se simte - e starea de poezie, concretizată în tensiunea Sinelei căutător, mereu nostalgic, în dezbateri cu Sinele - cuvânt. Sub cupola gândului său, Verbul ramane o cariatidă fără de care nu se putea. Cei care ascultau vorbind pareau a auzi cum alearga adolescenții pe plajele lumii și cum viața începe să curgă fără a mai fi amenințată de ceva. Pe platosa transparentă a aerului, cuvintele lunecă subtil, decupând vitralii magnifice. Generațiile au distins și disting în sticla varșatică a poeziei sale amprenta diamantului, această imponderabilă legătură de cuvinte, desenând simbol după simbol.

*Frunza verde de albastru,/ ma doare un cal maiastu,/
 si-am zis para de un mar, minciuna de adevar,/
 si-am zis pasare de peste/ desclestare de ce creste

.....
 si am zis unu de doi/ si zapada de noroi
 Si am vrut sa fac cu gura/ focul ce-l facea arsura
 Ca n-am fost trezit/ ca dorm/ pe un cal cu sa de domn*

Admirator declarat al ilustrului Eminescu, Nichita Stănescu suferă de aceeași boală a Absolutului. Astfel peregrinarea în temporal bantuește conștiința poetului: "Eu mor cu fiecare lucru pe care îl ating" - citim în Enghidul, personaj-simbol, dar și personaj-mască, preluat din stravechilul Ghilgames.

*Sulera o quadriga pe câmpia
 secundelor mele...
 Si căli alearga, până sparg cu boturile
 secunda,
 alearga-n afara, alearga-n afara
 Si nu se mai vad.*

Ieșirea din eul mahnit e comparabilă cu nostalgia tranzorizantică a lui Blaga, un fel de dor de "rațul sorin", de ceva indefinit, vag intuit, finalmente intangibil. Eminescu invocă, în multiple conotații ochii, Nichita Stănescu-privilegiu. Însa ochiul lui Nichita acționează eminescian, orientând "din-afara-înăuntru"; "Nu se știe cine îl vede pe cine" sau "Copacii ne vad pe noi/ iar nu noi pe ei", sau "ăldoma ochiului, cuvântul vede lumina, dar, spre diferență de ochi, cuvântul o reține în el..."

Prin transferul de sens operat de metaforă în ordinea deja constituită a lumii, poetul vede originea comună a tuturor lucrurilor. Eliberând energiile ascunse ale logოსului creator, Nichita face din vorbirea curentă o limbă originară cu care redescrie universul, instaurând o nouă ordine a cuvintelor.

Opera lui Nichita e o geneză de mituri ale întâmplărilor revelatoare existențiale ale eului, desfășurate în jurul căutării de sine, căci, spune poetul, "ideea de sine este principalul act existențial uman." Pentru poetul modern, iar Nichita este modern, existența e o problemă. De acolo de unde, în 1883, Maiorescu încheia simbolic întâia ediție a Cartii demiurgului Iliricilor noastre, Eminescu, - de la întrebarea ultimului său poem-"Unde voi găsi cuvântul/ Să exprime adevărul?", începe drumul către sine al poeziei lui Nichita: "Am sentimentul că mă nasc cu fiecare cuvânt pe care-l reoțlesc", nota poetul "Necuvintelor".

Ca orice mare artist, poetul își asumă eroic tragicul existenței într-un gest prometeic, acordându-i nobletea ficțiunii utopice, careia îi conferă o demnitate cu mult deasupra ordinii firești.

Infrânt de real în condiția sa muritoare, poetul supraviețuiește prin dublul său turnat în versul neplăcut.

Reprezentându-și destinul tragic, Nichita Stănescu și-l înfrânge eliberându-se prin actul poetic, de angoasă și de durerea existenței. El se luptă cu însuși cuvântul și în această înfruntare combatanții nu se mai pot deosebi unul de altul. Este o victorie sau o înfrângere desăvârșită, căci la DA sau Nu cartea are paginile rupte.

"În universul poeziei lui, straniu bantuiului și de matematici ermetice, ninge cu petale de magneziu, cu fărâme de tortă sin vechea Elada, ninge cu mai mult de patru puncte cardinale, cu ochii iubitei, cu inima ei coborând din calcai de luceafăr, cu tandări de felinar bucurestean, cu de tot rasu-plănsu, cu semne metalice smulse din crucea saniei, cu galbenus de ou dogmatic, ninge elegiac, iar osul pietruitului, o bardă manuită de un inger, ciplește fum, tăcere, blestem- și toate la un loc domia Poezia sau misterele ei, vecia închipuirii, biruința celui mai omenesc strigat, care e durerea lubirii." (Fanus Neagu)

Dimensiunea ludica a poeziei, exuberanta desi frapanta, nu exclude nici pe departe, asteptarea a ceva nelamurit, nelinistitor:

"56 de ani voi trai, asemenea Colosului din Rodos(...)
Numai surusul tau ma incapa
si eu voi pleca
Barbile le-am uns cu catran asteptand sa-mi rasara
stelele, una cate una din frunte...
Mai incet mi-e orice cuvânt decât ruperea timpului
In nopti si zile..."

In tonul mahnit melancolic acest 56 de ani cacl atot preconiza poetul in 1960 ca va zabovi pe pamant, si nu numai in fon, dar si in tan-
drul "asteptand sa-mi rasara stelele", se simte blaga din "Mi-astept amurgul".

Asemenea montaje lirice reiterate introduc într-un cadru metafizic cosmicizat, un lucru ramane indubitabil: la implinirea varstei de 50
de ani (atat i-a fost dat sa ramana pe pamant!) Poetul isi aniverseaza, inconjurat de prieteni; clasicizarea sa; Operele imperfecte isi dove-
disera perfectiunea, iar mitul se inchegase frumos, poezia fiindu-i d-atunci, mai ales de atunci incoace, perceputa ca un strigat al Absolu-
tului.

Destinul a vrut ca el sa devina "poliglot de limba romaneasca", adica sa-i vorbeasca toate grajurile subterane, alimentand aidoma rau-
rilor. Fluvul acesta primordial se nascuse nu numai in romanii, ci si in limba romana.

"Eu ma mai uit cu ochii gol la stele
De pe pamantul miscator-
Cand singur ti-voi printre ele
Si n-oi avea mormant sa mor.

M-or plange limba romaneasca
In totul de cuvânt al ei;
Nu voi muri de niciodata;
Un Fat-Frumos fara de tei..."

(Nichita Stanescu, Hieroglifa)

De aceea "Poetul nu are biografie: biografia lui este de fapt propria lui opera, mai buna sau
mai rea, mai mareata sau mai putin ,mareata", gandea Nichita, cacl, ca si Eminescu, poetul Elegiilor, a constituita si mai ales mandria
de a fi exponentul poporului roman si al limbii romane pe al carei altar a ars de viu, iar mai presus de toate, vocea poetului e insasi vocea
umanitatii."

Anca Sandu
XII B, 2005

Metafora destinului creator la Blaga

motto:

"Se stie (..) ca o ratiune cultivata, cu cat e mai mult preocupata de aflarea placerilor vietii si a fericirii, cu atat indeparteaza mai mult pe om de adevarata multumire de sine."

(Immanuel Kant, Bazele metafizicii moravurilor)

Poemul lui Blaga "Am inteles pacatul ce apasa peste casa mea, constituie in ansamblul sau, o adevarata metafora a destinului artistului. Iata versurile poemului:

Babai Daniel- Ilustratii de carte

"Am inteles pacatul ce apasa peste casa mea
ca un muschi stramosesc.

O, de ce am talmacit vremea si zodiile
altfel decat baba ce-si topeste canepa in balta?

De ce am dorit alt zambet decat al pietrarului
ce scapara scantei la margine e drum?

De ce am ravnit alta menire
in lumea celor sapte zile

decat clopotarul ce petrece mortii la cer?

Da-mi mana ta, trecatorule, si tu care mergi,
si tu care vii,

toate turmele pamantului au aureole sfinte
peste capetele lor.

Altfel ma iubesc de-acum!

unul intre multi, si ma scutur de mine insumi
ca un cine ce-a iesit dintr-un rau blestemat.

Sangele meu vreau sa curga peste scocurile lumii,
Sa-nvarta rotile

in mori ceresti.

Sunt tremur de fericire:

ziua intreaga deasupra mea

puterile pasaresti au aratat in triumphiuri
spre tinte luminoase."

Desi e plin de metafore, vom selecta una singura, aceea de la care tasnesc toate celelalte spre cerul tristetii intelectuale. Ea-metafora- este epicentrul acestui poem incarcat de miracolul gandirii, filozofiei lirice a lui Lucian Blaga.

Parafrazata prozaic, semantica acestei metafore ar fi urmatoarea: "De ce mi-a s-a harazit, de ce mi-am construit alta soarta in aceasta lume decat aceea a omului obisnuit?" Restul intrebarilor se subordoneaza totalmente acestui strigat, esentialmente intelectual, rationalist, devenit sub pana poetului-creator poezie.

Poetul condamna Ratiunea cu ajutorul ei: si-ar fi dorit pe pamant o alta menire decat aceea de ganditor asupra lumii, decat aceea de a o poetiza.

Asadar, in poemul citat asistam la o mare, dramatica palinodie structurata pe o singura metafora- aceea a regretului optiunii dintai, a durerii de a fi ales sau a fi fost ales de destinul creator. Aceasta metafora, frecventa in gandirea liricilor moderni, e prezenta in lirica lui Blaga si mai cu seama in poemul citat, insa asezata in straturi specifice care sa ne insele genial, promitant, in final, o rezolvare clara.

Iata etapele metaforice ale acestei meditatie pe tema insingurarii autochi-nuitoare, socotita in termeni aproape biblici, ca un pacat primordial.

Enuntul din primul distih nu e altceva decat un enunt pur si simplu, urmat de o comparatie materializatoare:

"Am inteles pacatul ce apasa peste casa mea
ca un muschi stramosesc."

Superlativul interior cuprins in aceasta comparatie nu trimite la ereditate, ci, pur si simplu, subliniaza si mai ales sublimeaza ideea poetica.

Urmeaza marea metafora in scara, etajat, a plinodiei:

"O, de ce am talmacit vreme si zodiile
altfel decat baba ce-si topeste canapa in balta?"

Distihul ce urmeaza este o variatie la aceeasi tema, reluata de data aceasta de alte compartimente ale orchestrei; intrebarea este una singura, dar, fiindca indoiala e multipla, poetul ne invita cu gesturi simple la o meditatie de un dramatism uman-cosmic:

"De ce am dorit alt zambet decat al pietrarului
ce scapara scantei la margine e drum?"

Versurile ce urmeaza se constituie intr-o alegorie explicita in mod aparent a aceleiasi irezolvabile intrebari:

"De ce am ravnit alta menire
in lumea celor sapte zile
decat clopotarul ce petrece mortii la cer?"

Dupa acest trio de intrebari- de fapt una singura- urmeaza rapunsurile, care sunt si ele in scara crescatoare. Invocatia metaforica:

"Da-mi mana ta, trecatorul, si tu care mergi,
si tu care vii, " e urmata de o metafora linistitoare a egalitatii

destinului omenesc:

"toate turmele pamantului au aureole sfinte
peste capetele lor."

Versurile care urmeaza, sapte la numar, se constituie, s-ar putea spune, intr-un jurament metaforic constituit dintr-o suita de verbe la un fals indicativ prezent ("viitor psihologic"- Paul Valery)

"Altfel ma iubesc de-acum!
unul intre multi, si ma scutur de mine insumi
ca un cane ce-a iesit dintr-un rau blestemat.
Sangele meu vreau sa curga peste scocurile lumii,
S-anvarta rotile
in mori ceresti."

In poemul lui Blaga cele trei intrebari se inscriu, ca si enuntul "pacatului" de dinaintea lor, in aria unui lexic profund popular, romanesc, de o inefabila pros-petime: pacatul destinului creator este asemeni unui "muschi stramosesc", soarta creatorului este alta, prin definitie comparata, prin metafora. Alaturarea socheaza prin nobila ei plasticitate autohtona. Poetul gandeste altfel "decat baba ce-si topeste canapa in balta", decat "pietrarul", decat "clopotarul ce petrece mortii la cer", adica altfel decat oricare suflet care traieste in spatiul mioritic.

La antipod, orizontul lui e altfel decat cel al plaiului, caci tot Blaga, dar Blaga-filozoful, l-a definit genial: "Acest orizont: plaiul. Plaiul ; adica un plan inalt, deschis, pe coama verde de munte, scurs molcom in vale."

Deci, in planul filozofic intervine aici opozitia dintre ontic si orfic: asistam de-a lungul catorva versuri, la un veritabil tragism ontologic, datorat pasiunii, eroismului cunoasterii, un eroism caruia creatorul de geniu, constient de limite, ii opune, pur si simplu, marea si pedepsitoarea Vanietate. Caci, iata, in sfarsit, concluzia- falsa optiune noua pentru destinul comun. Precizam mai inainte ca ne incerca sentimentul contradictoriu in fata unei astfel de intoarceri ca ne incerca sentimente contradictorii in fata unei astfel de intoarceri la o alta cale- matca decat cea data de sine insusi prin destin. Spune Blaga, incheind poemul:

"Sunt tremur de fericire:
ziua intreaga deasupra mea
puterile pasaresti au aratat in triumphiuri
spre tinte luminoase."

Nu e nicidecum vorba despre o viziune de supunere a Poetului fortelor transcendente, demiurgice; dimpotriva, ea continua gandirea exprimata in versurile anterioare si se inscrie intr-un spatiu ateologic, mai bine zis, pamantesc. Ramane deasupra numai frumusetea nesupusa a simbolului, a reveriei. Poetul a gasit remediul universal al tristetii si, prin automagie, imbraca vesminte de neinvins.

Insa toate aceste etape ale poemului nu sunt constituite decat pentru o singura metafora: ratiunea indeparteaza pe om de adevarata multumire de sine.

In poemul lui Blaga se afla, asadar, o singura metafora din care se naste si respira paste intreaga a tuturor celorlalte versuri, intreaga constructie, constructie care poate fi reprezentata grafic in forma unei cupe- cupa destinului creator.

Cu infatisari de poliedru , unul din varfurile acestei figuri porneste din cer, din piscul gandirii creatoare, pentru ca varful opus sa coboare in pamantul destinului comun, cel dorit de poet. De la o inaltime la alta, pe diagonala perpendiculara care uneste cele doua varfuri , trecem alaturi de Poet, prin supliciul etajelor care coboara ele inele, turtindu-se. Arhitectul care a inaltat aceasta constructie este strivit de propriu-i esafodaj, indurerat, obosit de inaltime; el vrea sa coboare din Cerul destinului pe Pamantul muritorilor de rand; este ceea ce si-au dorit, literar, atatea mari spirite creatoare.

Insa meritul poetului din Lancram este ca a formulat-o poetic in termeni adanc romanesti, superb contradictorii, de o frumusețe puțin comparabila dacă nu chiar unica.

Anca Sandu
XII B

Patraucean Corina- Timp 1

Axinia Simona-
Structuri elenice

Patraucean Corina- Timp 3

Muzica este adevaratul Element din care izvoraste si in care se varsa toate poemele.
Goethe

Originea muzicii poate fi cautata studiind istoria omenirii.

Incă de la începuturile sale, omul a simțit nevoia de a-și exprima universul interior prin ceea ce s-a numit mai târziu artă. Muzica însoțea îndeosebi evenimentele de mare importanță precum nașterea, moartea, dar și procesul muncii, vieții de familie sau diferite îndeletniciri. Toate aceste activități îmbracău forma unor incantații, îndemnuri sau comenzi ritmate.

Muzica a devenit însă artă în momentul în care omul, evoluând, a început să exprime sentimente din ce în ce mai profunde în produsele sale muzicale.

Treptat s-a realizat o sinteză între elementele melodice și dans, respectiv cuvânt. Muzica a devenit o cale mijlocitoare între divinitate și om.

Diferitele arte utilizează în limbajul lor termeni aparținând lumii concrete, vizibile. Muzica folosește un limbaj abstract, invizibil, deschizând în felul acesta posibilitatea nestingerii de interpretare a unei piese muzicale. Receptorul devine însuși un creator, datorită libertății de creație oferită.

Prin muzică, omul plasmuieste o lume proprie, abstractă, în esență, vibrația sufletului său. Astfel, muzica generează o stare de spirit pură și deschide o poartă în sufletul fiecăruia, tinzând spre încrețit.

Un exemplu elocvent sunt compozițiile muzicianului Johan Sebastian Bach. Acestea conferă sentimente de echilibru și pace interioară amintind parca de o lume edenică. Mai concret, lucrarea Tocata și Fuga în re minor, unde totul se derulează pe un ton solemn și grav, creează, printr-o savantă tesatură armonică, o atmosferă feerica, supraomenească. Strălucirea sunetelor induce o stare ideatică și în ultima instanță o eliberare a omului de orice determinare străină. Muzica este prin excelență capabilă să dea naștere prezentului etern poetic.

Existența prealabilă a unei stări sufletești muzicale deschide orizonturile asupra tainelor ascunse ale actului creator în artă în general și în poezie în special. Un frumos și reprezentativ argument în favoarea acestui adevăr îl constituie faptul că muzica a precedat cuvintele, deci ideile poetice, așa cum rezultă din cercetările făcute în folclorul nostru. Astfel se dovedește cantabilitatea versului nostru popular și în special al capodoperei literaturii românești - balada "Miorita".

În creația anonimă, muzica intervine direct în episodul trecerii eroului mioritic din sfera pământeană în suprarealitate.

"Fluieras de os
Mult zice duios ;
Fluieras de fag
Mult zice cu drag ;
Fluieras de soc
Mult zice cu foc."

Nu întâmplător secvența acestor versuri, ce cuprind intervenția muzicii, are loc la mijlocul desfășurării baladei, la cumpăna dintre cele două lumi. Astfel este ilustrată transfigurarea poetică și drumul din realitate în sfera miticului, unde are loc contopirea eroului cu universul.

Pentru Mihai Eminescu muzica este mijlocul de convertire a lumii exterioare, a eului, în ființare poetică, într-o stare inefabilă care tinde absolut și care eternizează. Fiind o punte între viața spiritului și cea a simțămintelor, muzica renaște spiritul creator.

Având în vedere că experiența poetică este unică și ireversibilă, actul creator parcurge un drum pe care nu îl mai poate relua nimeni. În felul acesta, pornind de la dematerializarea lumii și preschimbarea acesteia în stare inefabilă a spiritului, muzica ajută în descoperirea înaltei cunoașteri, determinând în cele din urmă starea poetică.

Cuvântul oferă lucrurilor claritate și înțeles, urmând ca muzica să preia vi-

bratia luminoasa si pe fondul libertatii absolute, anuleaza limitele umane si determina starea de negrait.

Pe langa scopul sau mijlocitor in actul creativa, muzica poate reprezenta samburele inspirativ al celorlalte arte, dar si invers. Un exemplu reprezentativ este obiceiul pictorului renascentist Leonardo da Vinci de a asculta muzica, pentru a determina inefabilul, din care sa prinda forma si culoare imaginea rostita pe panza.

De asemenea, in creatia poetului Mihai Eminescu, apare in poezia « La o artista » ideea zamislirii din muzica a fiintei iubite :

« Esti tu unda ratacita
Din cantarea sferelor,
Ce eterna, nefiinta,
Ingerii o canta-n cor?
Esti fiinta armonioasa
Ce-o gandi un serafim,
Cand pe lira-i tanguioasa
Mana cantecul divin. »

Exista deci dovezi ca la baza altor arte se afla deseori o anumita stare muzicala. Trairea miscarii melodice nu este numai o experienta emotionala, ci devine substanta componenta a sufletului.

Muzica foloseste numai limbajul sufletului, iar acesta, ajuns in cel mai inalt stadiu de spiritualitate, determina reactii ale simtirii si ale intelectului in sfera poeticului.

Prin exelenta, pozia eminesciana se naste din muzica si creeaza prin aceasta spatii nemarginite

Transformarea poetica la Eminescu are loc sub actiunea muzicii. In unele poeme eminesciene starea muzicala primordiala apare in prim plan, dezvaluindu-se ca o substanta germinala a poemului : "Sara pe deal", "Mortua est", "Dintre sute de catarge", "Mai am un singur dor". In ultimile doua starea muzicala este initiata de miscarea nepotolita a valurilor. In poezia "Peste varfuri" se poate urmari insa foarte bine procesul creator, in sensul plecarii de la inefabilul creat de o stare muzicala prealabila.

Muzica se regaseste in poemele eminesciene atat in continut, cat si in forma. Poetul isi creaza un limbaj propriu oferind versurilor sale o muzicalitate deosebita.

Datorita tuturor acestor calitati, muzica este prin exelenta capabila sa dea nastere prezentului etern poetic.

Loghin Anca
cl. a XII-a C, 2005

Sandu Anca- Caderea din timp

Iosub Alexandra- In multime

Tabara de creatie "George Apostu", editia 2004

Intarziem iarasi in contemplare, asemenea lui Brancusi, straduindu-ne sa "privim pana vedem". Astfel incepe o zi de tabara. Redescoperim Natura, si suntem tentati, ca si Vincent, "sa ne masuram pensoarul cu soarele". Redescoperim Artă...

Nemteanu Mariuca

Huian Anca

Huian Anca

In fapt, fiecare tabara de creatie reprezinta o succesiune de descoperiri si initiere. Ele reproduc, la scara miniaturala, lumea culturala in care viitorul artist va trebui sa se integreze, oferindu-i posibilitatea de a se dezvolta ca personalitate si, de asemenea, de a cunoaste si adanci sursa, suportul si scopul artei.

Patrunti intr-o astfel de tabara, putem urmări cateva "intamplari" ale sufletului, cateva revelatii care ni se descopera fiecare pentru a contura in noi principiile Artei si resorturile ei interne.

Iata cateva din creatiile ce reflecta redescoperirea acestor principii...

Huian Anca

Bugeac Sorina

Onica Iris

Onica Iris

Jitareanu Oana

Portret de maestru

Deși încercasem de mai multe ori să patrundem în atelierul de creație al pictorului Gheorghe Maftei, ceva nelămurit ne retinea, poate de teama de a nu tulbura liniștea atât de profundă în care lucrează sau, cine știe, sentimentul celor care au de discutat cu un maestru, un fel de tulburare dureroasă care ne rascolește sufletul amintindu-ne de atelierul tatălui nostru care nu mai este. În cele din urmă ne-am învins orice teamă și tulburare și am dat buzna în "casa" pictorului. Ne-a întâmpinat cu bucurie dar și cu un ușor ton de aversiune în glas- cel puțin așa ni s-a părut- și peste puțină vreme am înțeles că era obosit și încă ceva- aveam să constatăm, era și o ora nepotrivită.

În fine, primul pas l-am făcut. Cu amabilitatea bine știută de cei care-l cunosc ne-a invitat în atelier unde ne-a întâmpinat cu o adevărată galerie de artă (auzisem de la tatăl nostru că atelierul domnului Maftei este o permanentă expoziție, iar acum ne-am dat seama că avea dreptate).

Cu mișcări generoase ne arată câteva lucrări, iar noi scrutăm cercetător cu privirea majoritatea tablourilor întrebându-ne în sine dacă va răspunde întrebărilor noastre pregătite școlarește pe hârtie. Deși am urmat succesiunea întrebărilor și ne-am notat câte ceva din răspunsurile domniei sale, totuși, am găsit de cuviință ca e mai nimerit să consemnăm toate răspunsurile- în esență- într-un text.

Știm că nu demult a implinit 70 de ani. Întrebat ce simte omul dar și artistul, la această vârstă, ne-a răspuns după un oftă că omul mai are multe de învățat, dar artistul mult, foarte mult de "spus".

Privim în jur și observăm multe tablouri în lucru, schițe răsărite artistic pe rafturile unei biblioteci masive. Nu face nici un secret din gândurile și proiectele sale.

Ne place să-l ascultăm vorbind despre ceea ce face. La un moment dat observăm un fel de detașare de cotidian: își îndreaptă privirea către ceva sus, nenumit, nevăzut, și ne vorbește cu oarecare nostalgie discretă despre anii tinereții, despre generațiile de elevi plasticieni pe care le-a "crescut" și le-a inițiat în universul acesta minunat al artei.

Un oftă amar umbrește zămbetul cald al celui care simte oarecum anii ce au trecut. La un moment dat l-am întrebat despre relația profesor - elev în domeniul artistic. A fost o provocare, deoarece ne-a vorbit foarte mult despre

specificul acestei relatii. Am inteles ca profesorul- artist trebuie sa fie atent sa nu limiteze libertatea de imaginatie, de creatie, decide expresie a elevului. Elevul trebuie lasat sa se dezvolte, sa nu fie bruscat de anumite pretentii ale indrumatorului care-i franeaza evolutia. Nu tu ca profesor sa te impui ca stil, ci elevul sa te aleaga, sau sa aleaga ceva din ceea ce reprezinti ca personalitate artistica. Oricum, lucrurile sunt destul de complicate.

Cu multa amaraciune afirma ca multi dintre elevii- plasticieni de azi (stie acest lucru, deoarece inca mai lucreaza in liceu cu cateva grupe) sunt superficiali; ori, un artist trebuie sa fie profund, sa fie documentat, sa studieze cu atentie, nu doar specialitatea, ci si literatura, de pilda. Nu ezita sa-si exprime bucuria ca multi dintre elevii de azi simt arta si stapanesc anumite tehnici artistice. Ne vorbeste cu multa satisfactie despre elevii de odinioara - artisti consacratii astazi, multi dintre ei profesori, unii chiar in liceul nostru.

Intrebat ce reprezinta arta pentru domnia sa, ne raspunde hotarat: viata.

Privim iscoditor la tablourile din jur si, observandu-ne interesul, ne-a intampinat cu o precizare: toate acestea (lucrari) sunt parti din viata sa. Le priveste cu dragoste si nostalgie, apoi arata spre pachetele de tablouri care nu pot fi vazute decat peste un an - adica atunci cand vor fi prezentate intr-o expozitie noua.

La un moment dat privirea ne este atrasa de un teanc de foi, iar deasupra, descifram cateva versuri. Nu reusim sa citim totul pentru ca domnul profesor incearca sa ne lamureasca: sunt niste incercari...L-am rugat sa ne incredinteze cateva dintre poeziile sale pentru a le publica in paginile revistei. Cu greutate a selectat doua pe care le vom publica.

Nu asteptam sa ne vorbeasca prea mult despre ceea ce face, despre lucrarile domniei sale, pentru ca ele insele vorbesc de la sine. Ne impresioneaza dragostea cu care isi priveste lucrarile pe care le considera ca fiind copiii lui.

Ne e greu sa punem capat acestei "vizite" in casa sufletului acestui minunant om si artist, dar trebuie. Ii uram multa sanatate si traditionalul "la multi ani"! Ne multumeste cu un zambet cald si ne sfatuieste atat pe noi cat si pe colegii nostri, de a XIIa B, absolventii plasticieni de azi, sa privim cu incredere, sa nu lasam ura, invidia sa ne cuprinda sufletul, caci ele ne fac urati, rai, si altereaza sufletul.

Am multumit cu multa recunostinta:

Ilinca si Ioana Ganju

XII B

Ruga

Mai tine-mi, Doamne, sufletul,
Mai tine-l, nu-l lua,
Caci altfel, ce rost are
Un trup de mucava?

Si tine-mi, Doamne, trupul,
Mai tine-l, nu-l lua,
Caci altfel pietrele
Ce rost ar mai avea?

Mai lasa-ma cu ele
Sa pot crea un cant
In care frumusetea
S-o spun prin necuvant.

Dialog

Atatea forme
Caut sa-mbrac
In haine
Cat mai pline
De culoare.
Atatea sensuri
Vreau sa dau
Ideilor ce ma
framanta
Fara de incetare...

Si ma trezesc
Ingenunchiat
Pe-o lespede
De piatra rece;
E treapta
Care vreau s-o urc,
Si-I treapta...
Care nu ma trece.

ABSINTOS

Inchis
In neant.
Nu imi ramane decat
aceasta macinare de
ganduri fara chip.

Abla mai pot
lubi
tarandu-ma
printre universuri sfartecate.

*

Sunt nopti cand
groaza te smulge din pat,
izbindu-te de pereti
intr-un imens
pusti.

Imi astern
ranile
pe hartie

Sugrumat de mutenia lucrurilor
vaduvite de sens

Cu gandurile
In descompunere
prin subsolul Creatiei

Parca mor dintotdeauna si
mi se face
a strigat

Absurdul acestui abis veninos
pe care il instelam cu sperante

E prea puternic uneori
incat obosesti
sa mai fii

Decapiteaza-mi
sumbra luciditate
ce seamana pustiul
prin inimi

Si naste-ma
lubind.

*

Uneori
prezenta mea devine o camera alba zgariata de
halucinatii

si incep sa ma simt ca
o prada preferata a
Absurdului

Aceasta mana
care scrie nu e decat un cactus de carne
amutit printre dune de cuvinte putrezite.
E un gol
pe care nici moartea nu l-ar putea umple
Uneori ma trezesc strigand prin noapte
straini

*

Sugrum cerul viermanos al semenilor mei
si ranesc de durere cand realitatea lor
imi cresteaza pe crestet poeme omnivore!

Rezist in aceasta cloaca metafizica in care
ne evisceram unii pe altii pentru o
pozitie mai buna in vizi

Urangutanii absurdului nu se
plictisesc de ei insisi
cu mandre imi poti razele de venin
lubrea mea e o ploaie acida pentru
idolul lor!

Chiar de mi-as mototoli sufletul
si tot nu as putea sa-l seaman
intru ferocitate,

Zamislitoruluei

*

Privesc
dara de sange a acestei zile
pe hartia goala.

*

Scribul isi inghite mana
orbacaind
pe strazile Absurdului
cu un abator de poeme atarnat in
batjocura de gat!

*

Inima
imi pulseaza pe foale
intr-un rug de cuvinte!

POEME DE RADU CARNARIU

Capriciu

Un soare negru-mi culbareste cantul,
Sublim ca inertia unui flutur
Ce prin vazduh isi decojeste trupul
Zidind vrajit in urma sa doar vantul.
Topite haite-nfometate aprig,
Doar ranjet curg prin iarna unui suflet
Sub luna zdrentuita tainic urlet,
Spre-o prada chibzuita enigmatic.
Iubirea-i vie doar atunci cand plere;
Si frematat ecoul ei de fum
Topeste pe rugina noptii miere.
Rasfrante-s toate intr-un joc etern---
O-mbalsamata insula de scrum,
In ochiul tau de gheata, Doamne,-astern.

Capriciu

O perla sub cupola pamantie,
In mine sufla inca Dumnezeu----
Pluteste cerul incomplet ateu,
Prin toamna insorita straveziu...
Mai lasa-ma in miezul meu rotund,
Sa ma regret ca nu se mai scoboara
Din creanga fructul, in lumina clara,
La glasul tau diurn de zeu plapand
Ca umbra-mi clocoteste a tarziu.
Zambesti fixat de-o plina ironie
Si ma rastorni cand nu, cand da sa fiu,
Mereu rodind in jumatati aride
Prin nepasarea ta de aur pur.
O raza scormoneste o omida.

Capriciu

Scanteia unui dor isi latra umbra,
cu dintii de abur sa-i ucida pasul...
De-ar mai ramane o farama glasul
Ce-si lasa frunza dezgolind-mi tundra
Orbita clipei de acum rasare
Lucida ca un mar patat de-o gura----
Juipoaie-mi ochiul de a ta natura,
Pamantule, prin bubele de soare
Ce plictiseala podobeste-un mire...
Un urlet sacru sa-l dezgheti-asteapta
Hulind ermetica invaduire.
Prin venele tacute parca-mi ninge
Zgaindu-si piele carlata noapte;
Candid ma tai la maini-albastru sange.

Ecou

Spre nori un dor zvacnind
pribeag
in pieptul unei pasari,
In stoluri iuti de gheata cad,
ocean de aripi tandari...

Pe dealul alb se lasa scrum
din cerul de hartie,
Prin clanturi reci, ramase-n drum,
doar vantul span adie...

Si cade Cerul pe pamant,
cu stele-mbatranite,
O ploaie de rugina-n vant,
pe dune-nzapezite.

Zi de iarnă

Se lasă-nceț o ceață neagră
Vesmant pe dimineata gravă
Și din furnale-ngemanate,
Se nasc descânturi legănate...

Cuprins de vie demonie,
Un orb înghite o faclie
Șa surpe-n el iubirea toată,
Zăvor pe o lumina moartă.

O ceață neagră-nceț apasă
Și umbre reci spre orb se lasă,
Cu dinții îi cuprind agale
Sub zărea plină de furnale.

Și-i beau salbăteca lumina,
Scâlțirea moare sub rugină
Un zămbet rece, de departe,
Rosteste-n el o nouă moarte.

Sub aerul vanat de umbră,
Un glas funebru se întinde
Și ca un sorb ce va să vină,
Se-nalta raget de uzină.

Cenusa aspra-n Cer se lasă
Visarea-i stinsă, grea fereastră,
Șfarsită sta pe drumuri zărea,
În zbor jelleve zac amare.

Flacăra

flacăra neagră
memoria lipsei de sine
sunt
o cascada de chipuri straine

Eu oare m-am nascut vreodata

În pantecele beznei plcur
confuz în spațiu și durată
se mai zăreste câte-un licur
Eu, oare, m-am nascut vreodata!

Sistemele solare plcur
în amalgamul fără dată,
mai mai strabate câte-un licur

Eu oare m-am nascut vreodata!

Aici nu pot fi singur

Aici nu pot fi liber de mine însumi
Căci pleoapa mea e-n alta lume,
Iar norilor sărați din plânsu-mi
Eu le rasar lumini în spume!

Și nu te tintul de plânsu-mi
Căci nu plang eu, ci asta lume
Ce se izbeste-n mine însumi
Cu pleoapa ei de negre spume!

POEMUL LUI TEANDRU

Tac
intr-o piramida
de cuvinte
adie
prin mine
vocea
nemarginirii

Ploua
cu ceruri
peste clopotul
inimii

Stau
rug neadormit
intre lumi

Aici
nu e decat
setea hieroglificei
si soarele infinit
ce ma arde
Persist
intre peretii translucizi
ai poemului
aceasta miraculoasa
ingemanare
de semne
ce ma umple
de Dumnezeu

Esti prea viu
pentru a fi
prins
in navodul
vocabularelor

Merg descult
pe puntea de foc
a cuvintelor

Un strfulger
ma smulge
litera cu litera
din somn

Daruiesc
zborul
ce ma invie
din sarcofagul
literei

Slefulesc
in tacere
aceasta instelare
care imi e
inima

Ating
poezia
cu maini
de nisip

Nu sunt
decat o hieroglifa
pulsatila
intr-o beatitudine
a necuprinderii

Imbratisez
mareea luminoasa
a inaltimilor

Ma mistui
in scris
ramane
misterul semnului
coagulat
pe hartie

E o
arca
amprenta
de cerneala
a sufletului

Ascult
miscarea dunelor
e un suflu
infinit
ce ma trezeste
din noaptea
trupului

Ma oglindesc
in albul hartiei
cu varful creionului
atintit
inspre mine

respir lumina
ce mangaie
dunele
E
Pretutindeni
izvorul
ce ma
curge

Universul
vibreaza
la gestul
scrierii

nu pot fi
eu insumi
fara sa
dispar

fiecare litera
e o intampinare
a prezentului
pur

cuvintele
sunt pasii cerului
prin mine

Tintesc
infinitul
cu sufletul potrivit
in arcu
cuvintelor

caut
prin desert
un om locuit
de Dumnezeu

pe culmea
starilor de a fi
pulseaza
poezia

Dupa indelungi
furtuni de nisip
ma regasesc
in calmul
diamantine
al cuvantului

Ecoul scrierii
atinge
vesnicia

Noapte alba

Pasesc la brat in mers ales
Cu o mireasa nenumita,
In valuri fulburi de isplta,
Adanc nesomn nelnteles.

Si niclodata chipu-i murg,
Ascuns in vaduri lungi de noapte,
Nu izvodeste pleoape coapte,
Privirile sa-i bantui surd.

Noapte alba

In fantana nopții
de ganduri stors
ochiul-mi zace in afara sortii

raze rataclite printr-un flutur
pierdut si rupt
aripi inca scutur

Autoportret

Aripile-n toamna
imi stau din frematat,
Tamp o iau la goana
Spre domul rasturnat,

Unde-un clopot zblara
De cer legat adanc;
Norii se-nfloara,
Lasandu-se mormant.

Mana alba zace
Infipta intr-un clob...
Susura in bocet,
Din venele-l un corb.

Catharsis

Privesc cum dispari prin larna desarta
Si clipele-ti sunt ca sporii prin vant,
Cotorul de foc razbate departe,
In inima grea sub trupul mormant.

E visul o stea pe negrele tarmuri
Pribeag ca un far ce-alunec-adanc,
Clipind inghitit de-al nopților scorburi,
In marea de-agat lumina rodind.

Grigoras Mihaela - Ego

Onica Iris - Portret

Iosub Alexandra - Demiurg

Radu Carnariu

Eminescu-Unul singur in toate

Daca Eminescu ne-ar fi lasat doar armoniile lui sublime, am fi sucombat impacati intr-un „somn dulce”. Insa Eminescu ne-a lasat si disperarea lui intreaga si, mai ales, ne-a facut mostenitorii ei legitimi, in eternitate. De aceasta boala a lui Eminescu nu ne putem vindeca, nu ne putem lepada, oricat de dura ar fi sa fie candva, peste veacuri, existenta noastra romaneasca.

Disperarea l-a facut pe Eminescu tragic de viu, intr-un veac frivol, l-a facut neimpacat cu feeria mincinoasa a lumii, disperarea l-a ridicat la revolta impotriva mizeriei adanci de care era ros neamul lui, disperarea l-a trimis departe de prezent, inapoi in trecut, ori l-a inaltat la astre; disperarea l-a coborat in groapa zilei, in sclavia cotidianului, in palpitarea clipei-una singura data lui, doar o clipa, dar traita de el de la jaratec pana la scrum, acea ardere care aprinde lumina prima in „vai de haos”. Confiscat de prezent, sorbit in „insolubilul zilei”, Eminescu impinge pana dincolo de limita cautarea unei iesiri, a unui raspuns - pentru el si pentru lume - pentru ca pana la urma viata lui toata, cu arderea lui deplina, sa ni se ofere ca singurul raspuns posibil al cautarilor si arderilor. Ca si in stiinta, in viata raspunsul il asigura nu confortul rezultatului odata dobandit, ci cautarea neintrerupta, ascensiunea intru, pe care o conditioneaza drumul invers : descinderea in infernul premisei. N-ai coborat in infernul clipei tale, nu poti spera la o solutie, n-ai drept la izbavire.

Disperarea eminesciana devine astfel pentru noi un mod de traire, un protest absolut fata de ingerinta clipei, a experientei, a istoriei, vazute in negativul acestora, acel negativ cumplit, care odata asumat, devine forta de smulgere din provizoriu si de transcedere catre absolut. Nu Nirvana, ci acea durata pe care o poate strapunge si incremeni pe veci suferinta.

Astfel privit, Eminescu nu se mai divide, nu se mai multiplica. Nu exsta asadar un Eminescu al lor, unul al nostru, un Eminescu al naturii, altul al erosului, etc.

Eminescu e UNUL singur in toate, el nu devine decat ceea ce este: emblema romanescului si a speciei umane.

Iar acum e clipa de rascruce, cand trebuie sa ne intrebam: ce facem, relegam intreaga suferinta si intreaga disperare a lui Eminescu, iar noi trecem senini mai departe, dincolo de el? Sa avem, oare, nevoie doar de armoniile lui ca sa putem intra impacati intr-un „somn dulce”?!

Prof. Aneta Bot

Sandu Anca- Primordial

Bors Denis- Echilibru

Patraucean Corina- Aspiratii

Onica Iris- Dublu portret

Ecou

Ma odihnesc
Si-mi simt seva puterii
Renascand din mine.
Tanjesc dupa valurile durerii
Fara de care gol sunt.
Rugandu-ma la vid,
Am invatat sa astept.
Abia acum,
In vesnicu-mi pat
Din pietre, sfant,
Pot sa te-aud
Si chiar sa te-nteleg
De sub pamant!

Band nebunia-mi-
Idila machiavelica ce ma roade,
Am asteptat. Prea mult.
Nimicnicia e singura placere
Ce-o mai ascult...

Mazipescu Simona
XII D 2002

Nemteanu Mariuca- Peisaj
XII B

Vinovat pentru Univers

Un astru incearca sa-mi arda privirea-
Nestinsa o clipa ce-mi fulgera trupul.
Simt soarta in mine, ca oile lupul
Oprindu-ma-n strigat, 'naltandu-mi zidirea.

Nu sunt pentru mine mai mult decat lutul-
Exist ca o soapta decupandu-mi iubirea.
Tot versul din mine imi soarbe pornirea
Cararea prin stele-mi tradeaza cuvantul.

Un vis ma razbuna, un pas peste clipa
Doresc sa inving intunericul noptii.
In toate ce sunt, ma descopar lumina.

Adanca peste suflet imi creste-o aripa
Nu cad in genunghi pe campile mortii
Am vina de-a fi Universului vina.

Rozentzveig Diana
X B 1994

Moraru Ioana Inter-Poseydon

Iosub Alexandra- Sarpele

Iosub Alexandra- Sacrificiul

Un "tu" ipotetic

Azi stau si ma gandesc la tine;
 Eu cred ca noi ne-am intelege
 In incercarea de-a-mpartasi acelasi suflet:
 Tu sa-mi desenezi din priviri al meu zambet
 Eu sa iti ghicesc din prima incercare
 Al sufletului cant.
 Sa ne plimbam in diminuti de primavara
 Si s-ascultam din tainele naturii
 Ce ne va asista in lungile discursuri.
 Si vom vorbi atat de mult
 Ca vom uita de noi.
 Tragandu-ne de maneca din clipa-n clipa timpul
 Al da, vom rade-asa de mult
 Ca vom cuprinde in al nost suras
 O lume-ntrega...
 Va fi asa multa lumina, si veselie, si libertate.
 Si totul se va preschimba in bine...
 ...Apas nehotarat pe clanta
 Si ies din universu-mi efermer
 Cand ma loveste-n ochiul mintii realitatea:
 TU nu existi, iar
 EU sunt tot aici.

Cum as putea sa zbor
 Cu aripile taiate,
 Cum as putea sa cant
 Cand sufletul meu tace
 Ce as putea sa fac acum
 Cand TU esti doar iluzie...
 Si totusi cant, dar fara glas,
 Ma vad zambind, dar doar in umbra,
 Si plec apoi dar fara sens.

Aleg descurta din furtuna
 Dar ma opreste umbra TA
 Ifi daruies atunci a mele rupte aripi
 Incearca tu sa zbori cu ele!
 Incearca tu sa fii din nou liber!...
 ...Si ma desprind de Tine
 Plutind pe-ntinsul de turcoaz al apei.

Loghin Anca
 cl. XII C

Nemteanu Maria- Monolog
 XII B

Sandu Anca- Luceafarul

Sandu Anca- Mortua esti
 XII B

Durerea gramaticii

Alearga pe strazi si se impiedica
 De cuvinte asasinate si aruncate
 pe trotuare
 Oscilam dar nimeni nu vrea
 Sa schimbe destinul literelor
 Cad de pe zgarie-nori si sparg
 asfaltul
 Din cauza greutatii morale.
 Ne lovim la tot pasul de fraze
 insangerate.
 Coloanele de vorbe marsaluiesc
 timide.
 Masinile alearga cu viteza nostima
 Si in goana lor nrbuna lovesc si
 accidenteaza cuvinte.
 Propozitii nebune patrund in mine
 si de acolo ies in grup,
 Cautandu-si rostul sub o alta
 infatizare
 Fata si forta demonului se exercita
 anapoda.
 Ma regasesc cautandu-ma pe
 mine insami,
 In timpul de otel al lasitatii.

Pascal Bogdana
 IX B 1994

Prima glaciatiune

Daca sufletul meu
Ar putea insemna
Un sir neintrerupt de camere
Gandurile mele ar innebuni
De frig.
Deodata, atat de straine
Unul de altul,
S-ar izbi de ziduri
Ca intr-o sinucidere colectiva,
Ar urla si ar hui,
Ca si cum
Nimic nu le mai poate salva;
Si ar muri.
Doar unele- cele fixe,
Ca o haita de lupi necesari,
Ar incolti pe la praguri
Cuvintele...
Apoi, satule de-atata disectie
Gandurile se vor raci.

Banica Mihaela
XII 1993

Camerei mele

Ma scufund,
Ma inec in fereastră
Din sumbra camera.
Un clopot de-albastru
Trosnete-n declin.
Ma scufund
In albastru, in peretii de sticla.
Camera...
Da, camera e o iluzie
Iar Dumnezeu e un lacat
La zidul infinitului.
Din nou...
Declin. Camera albastra.

Mazipescu Simona
cl. XII D, 2000

Iosub Alexandra- Visul

Humanum

Ia-ma, Doamne,
In causul mainilor tale,
Sa nu mai vad inserarea,
Si nu ma lepada
Atator gangave de usi
Mustratoare si sparte.
Da-mi taria de-a bea
Amaraciunea din noapte!
Nu ma lasa sa gasesc
Intre foi de lumina
Vesnic rescrise,
Cenusa premergatoarelor patimii
Lasa-ma sa fiu
Doar un bob de mercur
Alunecand prin venele cerului!

Banica Mihaela
XII 1993

Patraucena Corina-
Cantecul marii

Radu Lucian- Rugaciune
XII B

Adio

Iubirea pleaca
Se schimba si nu revine decat tarziu
Timpul ineaca
Toate durerile semnelui viu.

Toate se trec
in spatele unui vers imobil
Sufletul sec
Mai debiteaza exercitii de stil

Stefan Bastoval
XI D 1993

Monotonie

Ziua sfintilor
Cu ochi de jad.
Demonii cuprind nemurirea...
Si totusi cad.
Te-as asteptat. Prea mult

Extaz de mort.
Firav rasuflu portocaliu
Adie.
Meditiez la Infern,
La tine
Dar iarasi nu te simt
Si te astept
In fata-mi,

Prapastia se deschide
Ademenitor. Citesc
O farama de nor
Si te cuprind in neant.
Te voi astepta.

Mazipescu Simona
cl. XII D 2000

Ciobanu Andreea-
XII B

Muzica

Ploaia neagra

Cu stropi uscati pe vreme rece
Priveste orb departe in oras,
Murda... te speli dar tot nu trece
Si luna moare, stelele dispar...

Sarut amar ce stai de veghe
Langa moartea cinema...
O vad in ceata cum tot vine
Copacii cad, flori negre iar rasar.

Cu stropi uscati pe vreme rece,
Priveste orb departe de oras
Aud un ras metalic in fundal...
Si focul iar ingheata ; preotii dispar.

O soapta ma ingheta pal...
Iar mersul ei devine negru,
Stau singur langa clopotul amar
Si cainii mor ; fecioara blanda geme.

Cu stropi uscati pe vreme rece
Priveste mort departe de oras,
Iar cerul negru pare rosu
Cu stropi uscati pe vreme rece...

Pricop Ioan
cl. XII D, 2002

Grigoras Mihaela- Ilustratie de
carte(G. Bacovia, Singur)

Va trece si asta

Minutele se indepartau tot mai mult unele de
altele.

Se tupilau pe langa masca de gips.

Ce tot bati campii ? Vorbesc de culpabilitate...

Va trece si asta ?

Telecomanda redusa. Congelator pe roti.

Maneci rupte. Adversari de mucava. Atac perma-
nent.

Bani nereprezentati. Federatii falimentare.
Invingere prematura !

Mobila mochnind. Haine plangand.

Casete neinregistrate. Snobism statornic.

Miercuri ghinionista.

Zapada cladita. Statui nesculptate.

Cuvinte nerostite.

Pascal Bogdana
cl. XII B, 1993

Babai Daniel- Ilustratie de carte(N.Stanescu)
XII D, 1998

Inchis in liniste

Pata ninsa de timp
Praful e singur cu el
Privindu-se in ciobul de oglinda
Doar pofta de nimic ma-asteapta

O liniste imbatranita
Se taraste peste tot.
Un ciot de lumanare mai spera sa se-aprinda.

O soapta de iubire
M-a mangaia timid.
M-am trezit dormind
Fiindu-mi frica sa plang
Caci lacrima ar putea sa doara.

Adochitei Adrian
XI D 1993

Huhurez Roxana- Orasul din vis

Neliniste

Salbaticii tai cai
Cu coama de soare,
Pasc stelele din parul meu
Din prea plinul inimii,
S-adapa
Spre seara
Cand luna apare
Pe umarul meu stang
Si da sa apuna-n ruine
Pe umarul tau drept...

Anitei Lidia
cl. X B

Iosub Alexandra- Luceafarul I
XII B

Grigoras Daniela- Ilustratii de carte (G. Bacovia)
XII B, 1997

Decalog

Sa nu iubesti niciodata prea tare vantul sau norii
Te vor invinge in uitarea.

Sa nu-ti uiti niciodata Pamantul sau Vazduhul.
Te vei pierde in cosmosul minciunii.

Sa nu zambesti niciodata la fericirea altora; plangi!
Si plansul tau va fi jertfa pe altarul fericirii.

Sa nu dispretuiesti decat acei dinti mincinosi;
Sfarama-i cu adevarul tau!

Sa nu te doara singuratatea.

Sa nu-ti iubesti prea tare degetele.

Sa nu-ti minti destinul!

Sa nu cumperi suflute de la targul permanent al
durerii.

Sa nu tagaduiesti sa-ti ucizi deserataciunea!

Cornelia Aschioape
IX B 1994

Huhurez Roxana- Frumusete
XII B

Iosub Alexandra- Luceafarul II

Vioara mea

Vioara mea-i suspin si mangaiere
E-un camp cu flori din note muzicale.
Vioara mea e si venin, si miere,
E un izvor de dulce tulburare.

Vioara mea-i o geana de lumina,
O umbra blanda, un oftat supus,
Vioara mea-i o soapta ce alina,
E forta ce preschimba plansu-n ras.

Vioara mea-i o lebada pe ape,
Si ea pluteste-ntruna linistita.
In trecere-si revarsa frumusetea,
Cu calm si gratie nemarginita.

Vioara mea-i o sfanta rugaciune,
E lacrima, evlavie, speranta.
Ea e o transparenta viziune.
Vioara mea-i credinta ce da viata.

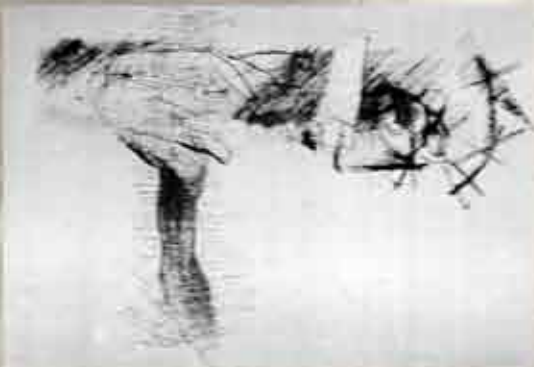
Vioara-i o frumoasa amintire,
E-un vis care te face fericit.
Vioara mea-i o clipa de uitare,
E-un drum ce duce catre infinit.

Vioara-i tot ce poate spune un om.
Cand vreau sa spun ceva, orice cuvânt
In nota muzicala il transforma:
Eu niciodata nu vorbesc: eu CANT!

Mustata Melania
cl. XI A, 1994

Stafie Iustinian- Studiu
XII B

Adumitroaiei Marius- Ilustratii de carte (Nichita Stanescu)

Etimologii imaginare

Gauri sau abisuri, propastii sau lacune,
Important e sa le umpli!
Pe sevalete sau kakemono, pe hartie sau
matase,
Tablourile umplu spatiile.
Anapoda si asimetrice, doua-calitati
defecte
Ale frustrarii!
Poti trece prin apa ajutat de vase,
Poti vasli chiar si in imaginatie.
Sa scuturi strada; va fi un cartier decartier-
izat!
Prea multe coincidente de nume si stil,
Prea multe jocuri lipsite de sens si capat,
Desi Ovidiu a precizat ca "Fruade pierit
virtus..."

Pascal Bogdana
cl. IX B, 1993

Marta

Ce frumoasa esti, sora Marta,
In a zecea ta primavara !
Florile ce te ocrotesc astazi
Au ceva din mirosul tau.

Ce simpla si neatinsa esti ! Zau,
Ai fi putut ajunge chiar regina-
Fromele-ti tradeaza de pe acum
O frumoasa femeie.

Campul, apele, nuferii,
Toti ti-au furat frumusetea,
Pana si diminetile
Imi aduc un vechi zambet...

Cerul s-a ascuns pentru totdeauna
Sub pleoapele tael,
Si nu va mai iesi niciodata,
Sora Marta !

Stefan Bastovoi
cl. XII D, 1993

Libertate totala

Am escaladat zidurile prabusindu-ma in zadar.
Copiile oamenilor se revarsa peste
Marginile in care se scufunda.
Incerand sa ma caut, m-am pierdut.
Totul se leaga, totul se surpa... Credinta cade.
Sunt rezumatul intregii istorii.
Traim sa vedem apusul. Calc pe apa, plutesc...
Existenta se restrange intr-un pisc.
Fotoni de lumina zambesc.
Marea se naruie. Oamenii ? Zboara.
Ploaia se sparge influentata de oameni.
Murim sa vedem rasaritul.
Un shoroman absolut rade de ploaie.
Raman urma aidoma talpilor.
Citind un thriller imi dau seama ca roua ucide porii.
Escaladez ziduri.

Pascal Bogdana
cl. XII B, 1992

Babcinetchi Vlad-„Lucian
Blaga e mut ca o lebada”
XII, 2002

Grigoras Mihaela- Pastel
XII B, 1997

Raicu Ramona-
XII B, 1997 Spre toamna

Grigoras Mihaela-
XII B, 1997 In gradina

Mireasa neagra

Atat de mult si totusi prea putin
Mireasa neagra fuge in delir...
Un sunet surd... dar cristalin,
O voce muta in surdina.

Atat de mult si totusi prea putin
Noroii alb ce fierbe s-a racit
Si plang uscat, ma odihnesc grabit
Atat de mult si totusi prea putin.

Un sunet surd dar cristalin,
O voce muta in surdina,
Mireasa neagra moare... in delir.
Atat de mult si totusi prea putin...

Pricop Ioan
cl. XII D, 2002

Cute

Mireasa neagra-si face cruce.
Si blocuri negre multe-apar.
Si ploua iar cu gust de sange,
Biserici moarte, gri, dispar...

Pahare negre, sparte, multe,
Stau rastignit gol pe tavan...
Si glas satanic sta de veghe
Orchestra canta tot mai rar...

Si merg aievea printre sfinte,
Si plang metalic, roz, amar.
Si ploua iar cu gust de sange...
Biserici moarte, gri, dispar...

Pricop Ioan
cl. XII D, 2002

Bors Denis- Zbor
XII B 2005

Iosub Alexandra- Regret

Nu

Nu ma inclin in fata mucega-
iului
Care toarce moartea,
Nu ma supun violetului
Luat de pescar
De pe valuri.
Nu ma inchin asupra paman-
tului
Cu mii de oseminte.
Nu ma asez langa tigri,
Caci acestia seamana cu
oamenii.
Nu dorm cu lumina stinsa
De teama putreziciunii
Presarate pe picioara,
Si nu adaug scrisorilor
P.S.-ul umilitor,
Pentru ca nici
Dusmanii nu ma iubesc.

Lupascu Maria Modesta
cl. VII B 1997

Escapada

Batranul mal al marii
Capat de drum imi este acum.
Cand visele-s plecate pe alt drum.
Ascult din simfonia marii
Si vantul gandurile imi incurca.
Sufletul imi fuge
Si intr-o scoica se ascunde.
Marea il alinta si-l dezmiarda
Pe valuri de safir il poarta
Si ii ofera vesnicie...

Loghin Anca
cl. XI C 2005

Radu Lucian- Inocenta
XII B 2005

Huhurez Roxana- Acvatic
XII B 2005

Durerea

Lacrimi istovite izvorasc din temple
Si fiinta-mi toata plange ca izvorul...
Si un val de spirit leapada
Din suflet...O! Cat imi doresc
a ma numi pamant! Ci inexistentul
in mine sa-l implant...As vrea ca
bataia inimii s-opreasca timpul...
si paradoxu-mi sa nu mai nasca ganduri.
As vrea sa-ngete umbra-mi,
Eternizandu-ma-n Nimic.

Balan Cristina IX B
2005

Zburand nepasator

As vrea sa fiu un porumbel
Cu aripi ca de inger,
Sa zbor pe cerul de opal,
S-alerg precum un fulger.

Briza sa-mi sufle printre pene,
Iar eu sa zbor, sa zbor usor,
Si de pamantu-o sa ma cheme
Voi fi mereu nepasator.

Si voi zbura spre orizont,
Pierzandu-ma in zare.
Ma voi topi – un punct voi fi,
Apusului de soare.

Si voi zbura spre infinit,
Privind cum lumea toata
Nu pretuieste ce-a primit,
Ce a primit odata.

Zbor

Eu zbor, eu zbor acum spre cer!
Nici ca-mi mai vine-a crede –
Dar zbor, zbor ca un inger
Si nimeni nu ma vede.

Un vant zburdalnic imi atinge
Penajul albicios,
Iar eu privesc inaintand
La oamenii de jos.

Si zbor, tot zbor spre orizont,
Ma contopesc cu zarea,
Nici ca mai simt ca drumu-i lung,
Departe las si marea.

Intoarcere

In inima esti doar o rana,
Ce niciodata n-o sa plece;
In mintea mea esti doar o vama,
Pe care nimeni nu o trece.

Iar ochii, doua mari adanci,
Ce te-necau mereu!
Si chipul meu ascuns in stanci
Iesit doar prin cliseu.

Pacat ca nu-ntelegi nimic
Din tot ce-ti scriu, ce-ti spun –
Nu stiu ce sa-ti mai spun acum
Sa te intorc din drum.

Veverita Cristian IX B, 2005

Ganju Ilinca - Metamorfoze

Ce sunt eu pentru tine, Viata?

Ce sunt eu pentru tine, Viata?

O stea cazuta fara soarte?

O existenta care piere

In haosul pustiu de moarte?

Sunt o fiinta trecatoare

Pe apa limpede a ta,

Cu adevarul fata-n fata

Si cu minciuna-n umbra sa.

Un soim venit de undeva

Ce zboara in pustie,

Pe care timpuri vor veni

Oprite-n vesnicie.

Sunt un copac ce a-nghetat

In ierni de asteptare...

Poate iubirea va-nflori

Prin ramuri trecatoare.

Tarziu daca as mai renaste

Ce-am fost candva, ti-as cuvanta.

Am fost pianul si chitara

Ce au cantat Viata ta.

Mama Tara

M-am nascut in timpri de legenda

Pe un pamant imbujorat de soare

Rostind numele tau, batrana tara,

Cu ochii in nemarginita-ti zare.

Istorie trecuturi te-nconjoara

Si tu-ti cinstesti asa cum se cuvine

Dorinta ta tacuta, milenara,

Ce-ti inteteste sangele in vine.

Stramosii tai de veacuri te iubira

Luptand, sa mai ramana langa tine,

Cu trupul lor impunator te-au rasplatit

Si ai scapat de visatori cu bine.

Poporul ce iti este-acum stapan

Ridica-n slavi faimoasa ta comoara.

Iti faureste propriul tau destin

Batrana mama, infloritoare tara.

Arborele Vietii

La inceput, nu existam

Decat in niste raze.

Apoi, cazut-am ca un gand

Cu radacinile-n pamant.

In palida lumina

A noii dimineti,

Ma-nvaluie Viata

Infloririi mele.

Din seva miezului ce arde

Primeam puterea prima oara...

Atat de plina vietii care bate

In inima de stanca solitara.

Cu trunchiul rupt de la pamant

M-am inaltat spre cer,

Strivita-n departarea rea

Cu ochii-mi de mister.

Am inflorit apoi...

In primavara tarzie

Pentru putin, caci Timpul

O toamna-mi fu -pustie.

Aristotel Denisia IX B

G a n j u I o a n a

Colectivul de redactie

Anca Sandu, cl. aXIIa B
Corina Patrauceanu, cl. aXIIa B
Moraru Ioana, cl. aXIIa B

Colaboratori

Iosub Alexandra XII B
Radu Lucian XII B
Ciobanu Andreea XII B
Stafie Iustinian XII B
Ganju Ilinca XII B
Ganju Ioana XII B
Loghin Anca XII C

Tehnoredactare si imagine: Patraucean Corina
Sandu Anca

Coordonator: prof. Aneta Bot
prof. Eugenia Vatamanu

Colegiul National de Arta "Octav Bancila"
Iasi 2005

